

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 317/07-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Š. F., P., a M. H., P., zastúpených advokátom JUDr. Mgr. Š. B., Ž., vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok a dediť podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 30 Co 35/2006 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Pz 391/07 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. F. a M. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. novembra 2007 (po doplnení 16. novembra 2007) doručená sťažnosť Š. F., P., a M. H., P. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Mgr. Š. B., Ž., vo veci namietaného

porušenia ich základného práva vlastníť majetok a dediť podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 30 Co 35/2006 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Pz 391/07.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli: *„Dňa 05. 10. 2006 mi bol doručený rozsudok Okresného súdu v Žiline zo dňa 09. 08. 2006, číslo: 7 C 282/03-70, ktorým bola zamietnutá naša žaloba «O určenie vlastníckeho práva do dedičstva». Okresný súd zamietnutie žaloby zdôvodnil tým, že žalobu podali iba žalobcovia v 1 a 2 rade, ale nepodali ju ich deti. (...) Preto, ak navrhovatelia v návrhu na začatie konania neoznačili ako účastníkov konania aj ďalších dedičov po poručiteľoch A. F. a L. H., súd návrh navrhovateľov vzhľadom na neúplný okruh účastníkov konania zamietol. Pretože sme boli presvedčení, že Rozsudok Okresného súdu v Žiline zo dňa 09. 08. 2006, číslo konania: 7 C 282/2003-70 nie je v súlade so zákonom, preto sme v zákonnej 15-dňovej lehote podali proti výroku uvedeného rozsudku odvolanie, ktoré sme odôvodnili následovne. V predmetnom konaní nejde o dedičské konanie, ale o sporové konanie o určenie vlastníckeho práva do dedičstva. To znamená, že ak by bola uvedená žaloba úspešná, až potom by sa jednalo o dedičské konanie (...). Ďalej sme poukázali na to, že v predmetnom konaní nemusia žalobu podať všetci dedičia po nebohej A. F. a L. H., ale stačí, ak žalobu podá iba jeden z dedičov. Pokiaľ by sme pripustili právnu domnienku – právny záver okresného súdu, že žalobu musia podať všetci dedičia, potom by došlo k porušeniu nášho ústavného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (...). V prípade, že by sme boli úspešní v predmetnom konaní, bol by súd zaradil urbársky majetok, ktorý je predmetom sporu o určenie vlastníckeho práva do dedičstva, následne na základe návrhu na prejednanie dodatočne objaveného majetku by bol súdny komisár prizval všetkých*

oprávnených dedičov na dedičské konanie. Následne v dedičskom konaní by súdny komisár rozhodol o dedičstve (kto ho zdedí a v akých podieloch).

Dňa 03. 04. 2007 mi bol doručený rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 15. 02. 2007, sp. zn. 30 Co/35/2006-118, ktorý potvrdil rozsudok Okresného súdu v Žiline zo dňa 09. 08. 2006, sp. zn. 7 C 282/2003-70. Krajský súd sa stotožnil s rozsudkom okresného súdu čo do výrokovej časti, ako aj do odôvodnenia rozsudku. (...) S uvedeným odôvodnením krajského súdu v žiadnom prípade nemôžeme súhlasiť, pretože to čo tam uviedli sa vzťahuje na konanie o dedičstve, ktoré by nasledovalo po tom, čo by bol predmetný urbársky majetok zaradený do dedičstva. Predsa § 460, § 482 a § 483 hovoria výslovne čo je predmetom dedenia a ako sa dedí (na základe dohody, alebo zo zákona). Preto odôvodnenie krajského súdu považujem za zavádzajúce. Predsa judikát R 42/1974, ktorý cituje Krajský súd v Žiline na 6. strane rozsudku č. 30 Co/35/2006 sa vzťahuje iba na dedičské konanie a nie na sporové konanie – určovací žalobu o zaradenie nehnuteľností do dedičstva. (...)

Listom «Podnet na podanie mimoriadneho dovolania» zo dňa 14. 04. 2007 (príloha č. 7) som sa prostredníctvom Krajskej prokuratúry v Žiline obrátil na generálneho prokurátora SR so žiadosťou, aby generálny prokurátor preskúmal rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 15. 02. 2007, sp. zn. 30 Co/35/2006-118 a ak zistí, že bol porušený zákon, aby podal proti nemu (taktiež aj proti rozsudku prvostupňovému súdu) mimoriadne dovolanie. Krajská prokuratúra v Žiline mi na môj podnet odpovedala listom zo dňa 22. 06. 2007, sp. zn. Kc 96/07-9 (príloha č. 8) s tým, že môj podnet na podanie mimoriadneho dovolania ako nedôvodný odložila. Krajská prokuratúra v Žiline odôvodnila zamietnutie môjho podnetu nasledovne. «Právny názor tak prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu o nedostatku vecnej legitímácie vyplývajúcej z hmotného práva v konkrétnom konaní sa odvíja z platnej právnej úpravy dedenia a konania o dedičstve, ako aj zo samotnej súdnej praxe. Konanie o určenie materiálnej podstaty dedičstva, resp. o určenie poručiteľovho majetku sa vždy dotýka spoločných práv a povinností všetkých do úvahy prichádzajúcich účastníkov konania o dedičstve a splňa svoj účel len vtedy, ak môže byť táto otázka vyriešená rozsudkom, ktorého výrok by bol záväzný pre všetkých účastníkov konania o dedičstve (Rc 65/2003, R 70/2003, C. H. BECK Ad Notam 1/Notam 1/2005 str. 55). Ak totiž zanechal poručiteľ viac dedičov, resp. z dôvodu ich smrti do úvahy prichádzajúcich právnych nástupcov, sú až do právoplatného rozhodnutia o dedičstve považovaný

za vlastníkov celého majetku patriaceho do dedičstva. Z právnych úkonov týkajúcich sa vecí alebo majetkových práv patriacich do dedičstva sú oprávnení a povinní voči iným osobám spoločne a nerozdielne, pričom ich dedičský podiel vyjadruje mieru, akou sa na týchto právach a povinnostiach podieľajú. V konaniach s inými osobami týkajúcich sa vecí, majetkových práv alebo povinností patriacich do dedičstva majú postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov podľa § 91 ods. 2 OSP (R 42/1974, R ČR 24/2003)».

Listom zo dňa 03. 08. 2007 «Opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 15. 02. 2007, sp. zn. 30 Co/35/2006-118» (príloha č. 9). Som sa obrátil na JUDr. D. T. Generálneho prokurátora Slovenskej republiky, aby proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 15. 2. 2007, sp. zn. 30 Co/35/2006-118, ako aj proti prvostupňovému rozsudku podal mimoriadne dovolanie.

Generálna prokuratúra listom zo dňa 04. 9. 2007, sp. zn. VI/2 Pz 391/07-8, ktorý som prevzal dňa 11. 09. 2007 (príloha č. 10) odložila môj opakovaný podnet s tým, že postup Krajskej prokuratúry v Žiline bol správny. S uvedeným tvrdením nesúhlasím.“

S prihliadnutím na uvedené sa sťažovatelia domnievajú, že postupom krajského súdu a generálnej prokuratúry bolo porušené ich základné právo vlastniť majetok a dediť podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ako aj právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Na základe uvedeného žiadali, aby ústavný súd ich sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Základné právo sťažovateľov Š. F. a M. H. Ústavy SR a právo na prejednanie vecí každý má právo vlastniť majetok a dedenie sa zaručuje, zakotveného v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a v čl. VI. ods. 1, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prerokovanie vecí v primeranej lehote zaručenej v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd bolo porušené postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 30 Co/35/2006-118.

2. *Základné právo sťažovateľov Š. F. a M. H. Ústavy SR a právo na prejednanie veci každý má právo vlastníť majetok a dedenie sa zaručuje, zakotveného v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a v čl. VI. ods. 1, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 1 – ochrana majetku Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pri vybavovaní podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, ktoré viedla pod sp. zn. VI./2 Pz 391/07-8.*

3. *Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 15. 2. 2007, sp. zn. 30 Co/35/2006-118 a vec vracia na nové konanie a rozhodnutie.*

4. *Sťažovateľom Š. F. a M. H., priznáva finančné zadostučinenie, každému vo výške 200 000,- Sk (...), ktoré je Krajský súd v Žiline a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky spoločne a nerozdielne povinní mu vyplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.*

5. *Sťažovateľom Š. F. a M. H. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd v Žiline povinný vyplatiť na účet JUDr. Mgr. Š. B. (...), a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietali porušenie označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 30 Co 35/2006, ústavný súd skúmal, či bola podaná v zákonom stanovenej lehote. Už na predbežnom prerokovaní ústavný súd zistil, že táto časť sťažnosti v požadovanej lehote nebola podaná, a preto ju odmietol ako podanú oneskorene.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (napr. I. ÚS 22/02, III. ÚS 187/06, III. ÚS 121/07).

Ústavný súd zistil, že v namietanom konaní vedenom pod sp. zn. 30 Co 35/2006 rozhodol krajský súd rozsudkom z 15. februára 2007, ktorý bol právnenému zástupcovi sťažovateľov doručený 3. apríla 2007 a v ten istý deň nadobudol aj právoplatnosť, čím došlo k právoplatnému skončeniu tohto konania.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na dátum právoplatného skončenia namietaného konania (3. apríl 2007), ako aj so zreteľom na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (12. november 2007), ústavný súd považoval za dostatočne preukázané podanie sťažnosti v tejto časti po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 315/05, III. ÚS 215/06). Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovatelia namietali porušenie už označených práv postupom generálnej prokuratúry pri vybavovaní ich opakovaného podnetu v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Pz 391/07.

Preskúmaním obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že podnetom zo 14. apríla 2007 doručeným Krajskej prokuratúre v Žiline (ďalej len „krajská

prokuratúra“) 23. apríla 2007 sa sťažovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhali postupu podľa § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, teda podania mimoriadneho dovolania. Z obsahu tohto podnetu je zrejmé, že sťažovatelia navrhovali podať mimoriadne dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 30 Co 35/2006 z 15. februára 2007, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 282/2003 z 9. augusta 2006. V závere tohto podnetu však žiadali, aby generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal mimoriadne dovolanie proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Co 445/2006 z 30. novembra 2006.

Na podnet sťažovateľov na podanie mimoriadneho dovolania reagovala krajská prokuratúra listom č. k. Kc 96/07-9 z 22. júna 2007. Prokurátor krajskej prokuratúry v označenom liste sťažovateľom oznámil, že bol oboznámený so spisom okresného súdu sp. zn. 7 C 282/2003, pričom nezistil splnenie podmienok na podanie mimoriadneho opravného prostriedku. Prokurátor zároveň stručne uviedol podstatu s vecou súvisiacich súdnych rozhodnutí a okrem iného konštatoval: *„Z preskúmaného spisového materiálu Okresného súdu v Žiline č. sp. 7 C 282/2003 vyplynulo, že predmetný majetok poručiťky J. H., rodenej S., narodenej (...), naposledy bytom P., zomrelej (...), nebol doposiaľ prejednaný v dedičskom konaní po nebohej poručiťke, matke účastníkov konania. Obrana odporkyne v konaní, ako aj faktický a právny stav vo veci vlastníctva sporných nehnuteľností odôvodňujú podanie určovacej žaloby tak, ako Vám bolo naznačené i Krajským súdom v Žiline v uznesení z 5. marca 2003 č. k. 9 CoD 8/02. V prípade absencie určenia konkrétneho majetku tvoriaceho pozostalosť poručiťky, právnej predchodkyne účastníkov konania, nie je možné následne odvodzovať právny nárok navrhovateľov, resp. do úvahy prichádzajúcich právnych nástupcov k podielom na sporných nehnuteľnostiach. (...) Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, t. j. existenciu nedostatku vecnej legitímácie, ako aj nedostatku pri uplatnení tvrdeného právneho nároku v súdnom konaní (spočívajúceho v absencii určenia majetku poručiťky J. H., rodenej S., bez ktorého nie je možné uplatnený právny nárok odvodzovať), Váš podnet na podanie mimoriadneho dovolania zo 14. apríla 2007 odkladám.“*

Krajská prokuratúra v liste reagovala aj na skutočnosť, že sťažovatelia žiadali o podanie mimoriadneho dovolania proti namietanému rozsudku krajského súdu z 15. februára 2007, ale v samotnom závere žiadali, aby generálny prokurátor podal tento mimoriadny opravný prostriedok proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Co 445/2006 z 30. novembra 2006. Vo vzťahu k uvedenému krajská prokuratúra vyslovila: „*V podnete na podanie mimoriadneho dovolania zo 14. apríla 2007 žiadate výslovne generálneho prokurátora o podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. novembra 2006 č. k. 5 Co 445/2006 (taktiež aj proti uzneseniu prvostupňového súdu), ktoré však neboli súčasťou preskúmaného spisového materiálu Okresného súdu v Žiline č. sp. 7 C 282/03, t. j. netýkajú sa predmetnej preskúmanej veci. Aj predmetná skutočnosť predstavuje nepochybne zákonný dôvod na odloženie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo 14. apríla 2007.*“

Na základe uvedeného sťažovatelia listom z 3. augusta 2007 podali generálnemu prokurátorovi opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku krajského súdu č. k. 30 Co 35/2006-118 z 15. februára 2007.

Na opakovaný podnet sťažovateľov reagovala generálna prokuratúra listom č. k. VI/2 Pz 391/07-8 zo 4. septembra 2007, ktorý bol právnenmu zástupcovi sťažovateľov doručený 11. septembra 2007. Generálna prokuratúra v ňom konštatovala, že po obsahovej stránke sa opakovaný podnet zhoduje so skorším podnetom sťažovateľov, pričom vychádza z totožných právnych názorov a záverov. Okrem uvedeného prokurátorka generálnej prokuratúry v liste uviedla: „*Žaloba Vašich klientov, ktorou žiadali určiť že do dedičstva po neb. A. F., rod. H. a do dedičstva po neb. L. H. patria spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach, predchádza právnej skutočnosti spočívajúcej v dedení uvedených nehnuteľností po ich právnej predchodkyni matke J. H., rod. S. Na uvedenú skutočnosť Vás upozornila krajská prokuratúra vo vybavení pôvodného podnetu a až následovne venovala pozornosť nedostatku vecnej legitímácie, z ktorej súdy vychádzali pri zamietnutí žaloby.*“ Aj na základe uvedeného generálna prokuratúra opakovaný podnet sťažovateľov odložila, pričom sa stotožnila so závermi krajskej prokuratúry o nesplnení podmienok na podanie mimoriadneho dovolania.

Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou (II. ÚS 201/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 21/05, II. ÚS 98/06) takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Sťažnosť sťažovateľov smeruje proti označenému oznámeniu a postupu generálnej prokuratúry, ktorými malo dôjsť k porušeniu uvedených práv, a to z dôvodu, že generálna prokuratúra nevyhovela ich podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že na vyhovenie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť.

Aj vo svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 21/05). Z toho dôvodu generálny prokurátor nemôže odložením podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť porušenie základných práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 14/04, III. ÚS 261/07).

Rovnako stabilnou súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je názor, že súčasťou žiadneho zo základných práv (podľa ústavy alebo medzinárodnej zmluvy) nie je aj povinnosť orgánu štátu podať mimoriadny opravný prostriedok na základe návrhu podnecovateľa (obdobne napr. II. ÚS 168/03).

Predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení možno bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého patrí iba generálnemu prokurátorovi. Citovaná právna norma neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Voľná úvaha generálneho prokurátora o tom,

či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie, je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené.

V namietanom prípade generálna prokuratúra podaním č. k. VI/2 Pz 391/07-8 zo 4. septembra 2007 oznámila sťažovateľom, že ich opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku krajského súdu č. k. 30 Co 35/2006-118 z 15. februára 2007, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 282/2003-70 z 9. augusta 2006, odkladá. V oznámení generálna prokuratúra sťažovateľom ozrejmila, aké skutkové a právne zistenia, odvolávajúc sa pritom na argumentáciu krajskej prokuratúry, ju viedli k záveru o tom, že v namietanom prípade podanie mimoriadneho dovolania nie je dôvodné. Tým bol podľa názoru ústavného súdu podnet sťažovateľov riadne vybavený, čo v okolnostiach prípadu vylučuje akúkoľvek príčinnú súvislosť medzi postupom generálnej prokuratúry a namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, resp. zistenie takej možnosti porušenia práv sťažovateľov, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z týchto dôvodov bol ústavný súd už po predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nútený odmietnuť sťažnosť sťažovateľov v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pre odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd už nerozhodoval o ďalších návrhoch uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2007